

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 grudnia 2019 r.

Pozycja 255

POSTANOWIENIE z dnia 12 września 2019 r. Sygn. akt Ts 185/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Taurus Development Holding 2 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie w sprawie zgodności:

art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 16, poz. 78, ze zm.) z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 3 i art. 21 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 45 ust. 1 i art. 78 w związku z art. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 września 2017 r. (data nadania) Taurus Development Holding 2 spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie (dalej: skarżąca) wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

20 sierpnia 2014 r. Wójt Gminy Ż. wystąpił do Marszałka Województwa Mazowieckiego o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia w projekcie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu geodezyjnego M. w gminie Ż. gruntów leśnych niestanowiących własności Skarbu Państwa o powierzchni 23,5491 ha na cele nieleśne.

Decyzją z 21 października 2014 r. (nr [...]) Marszałek Województwa Mazowieckiego wyraził zgodę na zmianę przeznaczenia w projekcie miejscowego planu gruntów leśnych niestanowiących własności Skarbu Państwa o pow. 1,2159 ha na cele nieleśne i nie wyraził zgody na zmianę przeznaczenia gruntów o powierzchni 22,3322 ha.

Od powyższej decyzji skarżąca, będąca właścicielem nieruchomości objętej ww. wnioskiem Wójta Gminy Ż., wniosła odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie (dalej: SKO).

Postanowieniem z 20 stycznia 2015 r. (sygn. akt [...]) SKO stwierdziło niedopuszczalność odwołania skarżącej od ww. decyzji.

Na to postanowienie skarżąca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej: WSA), która została oddalona wyrokiem z 11 czerwca 2015 r. (sygn. akt [...]).

Od wskazanego wyroku skarżąca wniosła skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) oddalił wyrokiem z 11 maja 2017 r. (sygn. akt [...]). NSA podzielił stanowisko SKO i WSA, zgodnie z którym właściciel nieruchomości objętej wnioskiem wójta wszczynającym postępowanie w sprawie o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne na podstawie art. 7 ust. 2 i ust. 3 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie jest stroną tego postępowania i nie ma legitymacji procesowej do zaskarżenia decyzji Marszałka Województwa Mazowieckiego dotyczącej zmiany przeznaczenia gruntów.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 5 czerwca 2019 r. skarżąca została wezwana do usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej przez doręczenie jednego kompletu kopii dokumentów stanowiących załączniki do skargi, poświadczonych za zgodność z oryginałem. Do wezwania skarżąca ustosunkowała się w piśmie z 12 czerwca 2019 r.

3. W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej podano, że zaskarżony przepis narusza prawo skarżącej do rozpoznania z jej udziałem sprawy, której wynik może mieć istotny wpływ na prawo własności nieruchomości (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Zdaniem skarżącej, pozbawienie jej, jako właściciela gruntu leśnego, którego dotyczy wniosek wójta o zmianę przeznaczenia, przymiotu strony w postępowaniu toczącym się przed marszałkiem województwa, związanym z procedurą planistyczną, ogranicza wykonywanie prawa własności nieruchomości (art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 3 i art. 21 ust. 1 Konstytucji). Jak wskazała, brak zgody na zmianę przeznaczenia gruntów ogranicza dysponowanie własnością, bowiem utrudnia obrót nieruchomością, a także uniemożliwia jej zabudowę. W ocenie skarżącej zakwestionowana regulacja uniemożliwia jej zaskarżenie decyzji marszałka województwa (art. 78 w związku z art. 2 Konstytucji). Skarżąca wskazała, że właściciel nieruchomości, co do której marszałek odmówił zgody na zmianę przeznaczenia gruntów, musi poczekać na uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zaskarżyć go (być może przechodząc przez obie instancje sądowno-administracyjne), a następnie – w razie pozytywnego rozstrzygnięcia – czekać, aż gmina powtórnie uchwali w tym zakresie miejscowy plan. Skutkuje to odsunięciem w czasie możliwości zainicjowania przez właściciela nieruchomości sądowej kontroli zasadności odmowy zmiany przeznaczenia gruntów i trwanie – być może przez lata – właściciela nieruchomości w stanie niepewności co do jego sytuacji prawnej i majątkowej. Narusza to prawo do rozpoznania jego sprawy bez uzasadnionej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, bądź gdy nie usunięto w terminie braków formalnych skargi (art. 61 ust. 4 pkt 1-3 u.o.t.p. TK).

2. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do oceny merytorycznej.

2.1. Skargę konstytucyjną sporządził i złożył w imieniu skarżącej radca prawny, który przedstawił stosowne pełnomocnictwo.

2.2. Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 maja 2017 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

2.3. Powołany wyżej wyrok, wskazany przez skarżącą jako orzeczenie ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, został jej doręczony 22 czerwca 2017 r., zaś skargę konstytucyjną skarżąca wniosła do Trybunału 21 września 2017 r. W niniejszej sprawie zachowany został zatem trzymiesięczny termin do wystąpienia ze skargą, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

2.4. Zgodnie z art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1161, ze zm., dalej: ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych) stroną w postępowaniu w sprawie o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). Kwestionując powołany przepis skarżąca wniosła o dokonanie przez Trybunał oceny konstytucyjności normy, zgodnie z którą właściciel nieruchomości objętej wnioskiem wójta wszczynającym wymienione postępowanie nie jest jego stroną.

2.5. Trybunał stwierdza, że skarżąca prawidłowo określiła przedmiot kontroli, bowiem zakwestionowany przepis był podstawą prawną rozstrzygnięcia, w którym orzeczono o jej prawach (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Skarżąca wskazała, jakie przysługujące jej konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jej zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także uzasadniła sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK). Zarzuty te nie są – w ocenie Trybunału – oczywiście bezzasadne.

Z tego względu Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – postanowił o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu.